

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Mgr. S. W.**, zast. JUDr. Janem Walterem, advokátem, se sídlem Volyňských Čechů 837, Žatec, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2018, č. j. 59112/2017-NH-30.1.4.-8.12.17, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2018, č. j. 3 A 2/2018 – 25,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2018, č. j. 3 A 2/2018 – 25, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, potvrdil postup Zdravotního ústavu se sídlem v Ústí nad Labem, který podle § 14 odst. 5 písm. c) téhož zákona odložil žádost žalobkyně o poskytnutí informací.

[2] Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí žalovaného žalobu.

[3] Městský soud v Praze usnesením ze dne 26. 1. 2018, č. j. 3 A 2/2018 – 25, věc podle § 7 odst. 5 s. ř. s. postoupil Krajskému soudu v Ústí nad Labem s odůvodněním, že v prvním stupni správního řízení rozhodoval o odložení žádosti Zdravotní ústav se sídlem v Ústí nad Labem, tedy správní orgán se sídlem mimo obvod působnosti Městského soudu v Praze. K projednání žaloby tak je podle městského soudu založena místní příslušnost

Krajského soudu v Ústí nad Labem podle § 7 odst. 2 s ř. s., neboť zdravotní ústav má sídlo v obvodu tohoto krajského soudu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Proti tomuto usnesení městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, v níž namítala, že rozhodnutí žalovaného je rozhodnutím o stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Tato stížnost je prostředkem na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, a nikoli opravný prostředek proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2013, č.j. Nad 65/2013 – 25). Rozhodnutí žalovaného je proto třeba považovat za rozhodnutí vydané v prvním stupni. Místní příslušnost soudu se určuje podle místa jeho sídla, kterým je Praha. Místně příslušný je proto podle stěžovatelky Městský soud v Praze.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Nejvyšší správní soud v této souvislosti pro úplnost konstatuje, že kasační stížnost směřuje proti procesnímu usnesení městského soudu učiněnému v řízení o žalobě. Stěžovatelka proto s ohledem na závěry uvedené v bodech 28 a 29 usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 – 19, č. 3271/2015 Sb. NSS, nemusela být v řízení před Nejvyšším správním soudem zastoupena advokátem podle § 105 odst. 2 s. ř. s. a nevznikla jí ani s podáním kasační stížnosti nová poplatková povinnost, neboť za řízení o žalobě je již zaplaceno.

[7] Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[8] Kasační stížnost je důvodná.

[9] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o posouzení, zda městský soud postupoval správně, když věc podle § 7 odst. 5 s. ř. s. postoupil Krajskému soudu v Ústí nad Labem.

[10] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s., *nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti.*

[11] V posuzované věci se jedná o případ, kdy zdravotní ústav odložil žádost stěžovatelky o informace, která proti tomuto postupu podala stížnost podle § 16a odst. 1

písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, o níž rozhodl žalovaný podle § 16a odst. 6 písm. a) téhož zákona.

[12] Místní příslušností soudu k přezkumu takovéhoto rozhodnutí správního orgánu o stížnosti, se již Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 13. 11. 2013, č. j. Nad 65/2013 – 25, na které přiléhavě poukazuje stěžovatelka v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto z tohoto usnesení vycházel i v nyní projednávané věci.

[13] Stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím lze podat v případě, kdy žadateli o informace nebyla poskytnuta požadovaná informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Tuto stížnost je proto třeba považovat za jiný prostředek na ochranu proti postupu povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace, a nikoli za řádný opravný prostředek proti rozhodnutí správního orgánu. Rozhodnutím napadeným projednávanou žalobou podanou podle § 65 a násl. s. ř. s. tak, jak je formulována, je rozhodnutí žalovaného o stížnosti, nikoli úkon povinného subjektu – zdravotního ústavu, kterým dle názoru stěžovatelky nesprávně reaguje na její žádost o poskytnutí informací. Správním orgánem, který vydal v prvním stupni (a zároveň posledním stupni, neboť dle § 16a odst. 9 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím proti němu není přípustný řádný opravný prostředek) rozhodnutí, jehož zrušení se dle žaloby stěžovatelka domáhá, proto není zdravotní ústav, ale žalovaný. Vzhledem k tomu, že sídlo žalovaného je v obvodu Městského soudu v Praze, je tento soud podle § 7 odst. 2 s. ř. s. místně příslušný k projednání věci.

[14] Nejvyšší správní soud v této souvislosti upozorňuje, že městský soud bude v dalším řízení muset zohlednit budoucí rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 5 As 18/2017. V této věci se rozšířený senát má vyjádřit k otázce, zda rozhodnutí o stížnosti dle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím je rozhodnutím, kterým se zakládají, mění nebo závazně určují práva jednotlivců, a které tedy může být napadeno žalobou dle § 65 s. ř. s. Pokud by rozšířený senát dospěl závěru, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., bylo by případně namístě, aby městský soud stěžovatelce postupem dle § 37 odst. 5 s. ř. s. umožnil upravit žalobní petit tak, aby odpovídal rozhodnutí rozšířeného senátu v citované věci.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[15] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížností napadené usnesení městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť zde je dán důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. – nesprávné posouzení právní otázky městským soudem.

[16] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Na městském soudu, který je místně příslušný k projednání věci, tak bude, aby se věcí meritorně zabýval.

[17] V rozhodnutí ve věci městský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu